

Een heerlijk opgefokte spitsuurvrouw

COMEDY Bijna een kwarteeuw werkte Tania Poppe achter de schermen als coach en regisseur. Nu staat ze alleen op het podium.

TANIA POPPE

Onder druk Gezien op 26/10 in Arenbergschouwburg Antwerpen. Nu op tournee.

★★★★*

<p>Tania Poppe: 24 uur is te weinig in een dag. Natalja Meiere</p>

Tania Poppe: 24 uur is te weinig in een dag. © Natalja Meiere

Tania Poppe speelde bijrollen in een klein dozijn films en tv-series, studeerde theaterwetenschappen en coachte en regisseerde achter de schermen. Met Veerle Malschaert maakte ze in 2014 *Helpende handen*, een uitzinnige komedie over verpleegsters 'op de rand van de afgrond'.

Ook de vrouw die Poppe in haar eerste soloproductie opvoert, zucht onder stress en verwachtingspatronen. 'Dit is geen comedy', zegt de voice-over vooraf. 'Gelieve niet te lachen.' Maar dat hebben we natuurlijk wel gedaan op de première.

Poppe kwam meteen ter zake met een staccato opsomming van alles wat 'moet' in het leven: gezond eten, genoeg bewegen, huishouden, plezier maken, me-ti-me ... 24 uur is gewoon veel te weinig, zelfs als je kunt multitasken. Het is geen nieuw thema dat ze aansnijdt, maar Poppe puurt er wel een even grappig als getormenteerd personage uit.

Gecoacht door Ann Ceurvels zet ze daarvoor alle kwaliteiten in die ze anderen de voorbije jaren zelf heeft bijgebracht: expressieve mimiek en lichaamsbewegingen, fijne observatiehumor, dans en imitatie, en vooral het vakmanschap van een ervaren actrice. Van opgefokte spitsuurvrouw tot losgelagen boerin in Frankrijk: deze dame heeft vele overtuigende gezichten, toch in haar hoofd. Als man vraag je je af hoe ze die nooit aflatende rollercoaster onder controle houdt, maar de vrouwen zaten voortdurend instemmend te grinniken. Zij herkenden de waanzin en wisten de passage over een diner bij 'de perfecte vrouw' te smaken.

Veel vrouwen doen zichzelf de duvel aan, door in competitie te gaan met elkaar en hun eigenwaarde afhankelijk te maken

van kledij, carrière en schijnbaar gezinsgeluk. Het zijn niet altijd mannen die vrouwen het leven zuur maken. Zoals het ook niet altijd mannen hoeven te zijn die ons aan het lachen brengen. Hopelijk beseffen ze dat stilaan ook in de cultuurcentra.

KAREL MICHIELS